

Sidste
Skyldigste Ære - Minde
Over
I Livet værende, nu i Døden Salig henvovede
Ælor - Gader,
Edle, Velagibare og Velsornemme
Sr. Abraham DE Erpecam,
Renomerede Kibb- og Handels-Mand
her i Bergen,

Da
Han efter en Tre Ugers udstanden hæftig Sygdom, ved en sød
og salig Død overleverede Sin Siel udi Sin Skaberets Hænder
i Sit 70 Aars Alder,
den 2den Januarii 1765,

Og
De Jordiske Levninger med Høyanseelig og anstændig Sorge-
Solennitet bliver bragt til sit Hvile-Sted og Sove-Kammer
udi Bergens Dom Kirke den 1oden Ejusdem.

Opsadt

af

Den Salig Afdødes
i Sorgen efterladte
Datter - Spønner

Abraham Erpecam
Hans } Schiött.
Magnus }

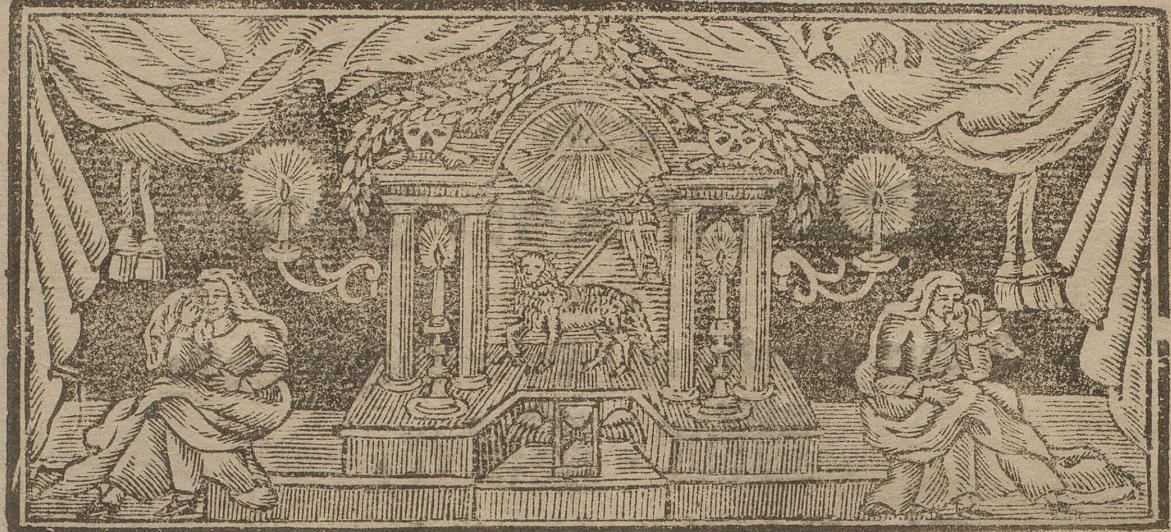
Imprimatur,
FRIDRICH ARENTZ.



B E R G E N,

Druet hos Kongel. Majestts. privilegered Bogtrykker, Christoph Reihert.

BN 433



fal da vor første Digt et Sorge-Vers dog
blive?
Ach! at vi nødes maa saa Smerte-fuld
at skrive:
En Mør-Får savnes, som tilforen var
vor Trost!
En Soel fordunklet er, hvis Glands gav
os stor Lost!

En Mand af Aar og Dyd, i HErrens Frygt fuldmoeden!
En Green, som virkelig har efterartet Roeden,
Hvor af den stammede, hvor af vi spiret ud,
Har, Ach! os nu forladt, ved Dødens hastig Bud!

Vort Hierte færdig er at springe udi Stykker
Bud det, at Dødens Lee saa hastelig bortrykker
Først vores Fader Kier i spede Ungdoms Aar,
Dernest vor Moster og Mør-Får til Lige-Vaar.

Naar vi vor Moder seer, vor Graad vi en kand hemme,
Thi Hendes Hierte staer bespendt og udi Klemme,
For vor umistelig Mør-Fader, Hun maa see
Saa usorventelig indsvøbt i Jordes-Blee.

Dog vores Mør-Får os kand et Exempel give,
Som Med- og Modgang vel har provet her i Live;
Han har ved Bon og Flid, Troe, Haab, og et godt Taal
Til Enden slidt Sin Lid, og naaed Sit Dye-Maal.

Hans Troe og Gudsfrugt gav Ham først en Dydig Mage,
Som ret forsødede Hans Flid og mynsem Dage,
Med Hende skiente GUD Ham Planter Nie i Tal
Hvor af de Otte alt er udi Himlens Sal.

Ja, GUD velsignede Hans Huus og Eyendomme,
Dog monne udi Fred en Bitterhed paakomme;
Thi HERREN fordrede sin Gave hiem igien,
Og Døden ranede Ham bort Hans beste Ven.

GUD vilde og paa nye her have Hannem prøvet,
Da Ilden gjorde fast den gandske STAD bedrovet;
Den røde Hane tog Hans Gods og Eyendom,
Men i GUDs Willie Han med Job var taalig, from.

Der ingen Modgang saa Hans Sind og Hierte kunde
Nedtrykke, at Hans Troe og Tillid gif til Grunde,
Ey heller Medgang Ham ophevede Hans Brøst;
Men det, at frygte GUD, var eneste Hans Lost.

GUD hialp Ham atten, og af Aften Hannem reynste,
Skjont Han ey nogen Tid, som verdslig Paafugl kneyste;
Han udi Hierte-Roe kum frygtede Sin GUD,
Og passede Sit huus, alt efter HERRENS Bud.

Nu, Hostens GUD for godt befandt Ham at forslotte
Til Paradises Beed, fra denne Græde-Hytte,
Bar Han og strax tilfreds. Han viste hiertelig:
Det nye Aar var begyndt, at GUD tog Ham til sig.

Tre Ugers Svaghed han taalmodig overstridte,
Og i hvad Smerte eno hans Legemie her udre,
Hans Troe, Haab, Kierlighed ey sandt det mindste Stød;
Thi blev Hans Endeligt en sør og salig Død.

Nu han i Ehe har det vi i Øye haver,
Endstjont Hans Legemie i Jorden vi nedgraber;
Men Sielen smager alt, hvor sør at HERREN er;
Thi den var vel bereed til Lammets Brude-Fær.

Nu har all Møye han i Verden overvunden,
Hans Kiere Egte-Ven og Born han haver funden,
Med Sødkend, Fædre Kier, i Himlens Fryde-Sal,
Og venter, at vi og til Hannem komme skal.

Dersor mistrosstes ey vi esterladte Venner;
Thi alt for stor en Sora ey vores Hierte tiänner;
I seer, O store GUD! vær vores Moders Trost,
Gyd Trostens Ollie i Hendes saared Brøst!

Styrk Hendes Troe og Haab, lad Hende see og smage,
At du er Hendes Hielp, og du vil selv antage
Dig Hendes Sag, og viis, Du Hendes Forsvar er;
Thi Hun, som Hendes Fær, dig har af Hiertet fier.

Buus og, O GUD! at du en nogen Tid forlader
Os smaae Umyndige, du Faderloses Fader!
Ach! lad din Fader-Haand os fore til alt det,
Som os er gavnligt, og der hos er for dig ret!

Lev vel, O Salig Siel! vi ønske Dig til Lykke
Med all Din Herlighed, med Engle-Zuur og Smykke,
Hvor i med Abraham Du for GUDS Trone staer!
Gid vi saa vel bereed, som Du, af Verden gaaer!!!

Grav-Skrift.

I Abrahams det blode Skiodi
Der hviler Sielen roelig,
Skjont Legemet i Graven, sed
Dg sagt har taget Boelig;
Men det dog paa den yderst Dag
Skal Ere-fuld opstande,
Naar Siel og Krop foruden Klag
Blir i de levend' Lande.

